

lieve juliet,

onze afscheidende wegen liggen ondertussen ver achter ons.
je was snel weg, liet passagierende banden zachterwegen en
vertrok richting horizonder mij.

ik bleef in je achteruitkijkspiegel beeldig staan,
voor jou werd ik kleiner, maar ik bleef
verdweindelijk groots achter.

je herkenteken ben ik alweer vergeten en
heel ver geef ik je soms een gelogenblik in mijn gedachten.
hoe je mijn geketende lijdematen vast had met jouw
waarheid, die je in mijn ogen had ingeblikt.

ik volgde je blindelinks en rechts
en zei sorry voor elke keer ik tegen je aanliep.
ook al stond je nooit aan mij zij, altijd veraf
schuwde je mijn aanwezigheid.

de loogspecialist
beschreef me
een roze bril voor.
zodat ik terug
mijn eigen essentie.

broosachtend,

dempsey